

EL REI ÉS NU
Germà Bel
(Publicat a *La Vanguardia*, 5 de juny de 2012)

Les tensions financeres s'han accentuat després de la nacionalització de Bankia sense un pla clar del finançament a aportar a la -segons va afirmar el president del govern el 28 de maig- "primera entitat financera d'Espanya". Potser per aquesta consideració de 'primera entitat' el govern es disposa a salvar l'organització, en lloc de limitar-se a salvar els seus estalviadors. No serà que és vol salvar la seva marca, ja que és la del fracàs (aplicable a les caixes regionals que han fet fallida en solitari, encara que Bankia les faci semblar un tema menor). ¿No serà per salvar els seus deutors? Als que deuen diners a Bankia i veurien executades les garanties dels seus crèdits en un procés ordenat de liquidació de l'entitat (amb salvaguarda d'estalviadors). Això ja no és risc sistèmic, sinó risc per al sistema: l'entramat d'*interessos creats* entre poder polític i poder econòmic que bloqueja les reformes que necessitem. Grans noms, poder gran. ¿S'entén per què no hi haurà Comissió d'investigació?

L'oposició informada a Espanya a la intervenció europea del sistema financer s'explica per motius d'interès pur i dur, a més de legítim nacionalisme espanyol (que resulta patètic, per cert, en els qui cada dia fustiguen als 'nacionalismes excloents'). Al meu entendre, en canvi, és l'opció més adequada per protegir els interessos de tanta gent que necessita que l'economia s'estabilitzi i entri en una via de normalitat. Perquè (1) La intervenció és inevitable, i falta per saber si és explícita o encoberta, (2) la intervenció ha de ser sol·licitada obertament, i (3) les mesures a prendre es deuen a la nostra situació pre-intervenció.

1 El rei està nu: els qui diuen que una intervenció tancaria l'accés als mercats financers neguen la realitat. Ja no tenim accés a aquest finançament, i sense la liquiditat del BCE Espanya hauria suspès pagaments. L'ajuda va començar fa temps (encara que el quevedisme mai ho admeti). I ara es tracta de cedir sobirania per fer l'ajuda més estructural. Lògica oposició nacionalista.

2 El govern d'Espanya vol ajuda estructural sense intervenció explícita, i retenir suficient control que li permeti defensar els *interessos creats*. En el límit, intervenció sense sol·licitud oberta, i directa sobre el sistema financer. És un error des del punt de vista democràtic, perquè la petició explícita i oberta d'ajuda pel govern és la legitimació democràtica que necessita una intervenció. Som nosaltres qui hem de decidir què volem, i actuar en conseqüència. Sense regats estèrils.

3 Algunes persones, de bona fe, temen les mesures derivades de la intervenció. Per això cal que es sol·liciti obertament. Per evitar la fal·làcia de la causalitat inversa: és la necessitat de mesures que no som capaços d'adoptar sols la que provoca la intervenció, i no al revés.

El que fan les intervencions és despertar finalment dels seus somnis a les elits econòmiques i polítiques. Encara que potser molts tinguin 'interessos' a seguir somiant desperts ... mentre el cos aguanti. És a dir, mentre ens quedin recursos i futur per dilapidar.